

Kırlangıç Fırtınası

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 07 Mayıs 2018

Oyalandığının tasviridir her hikâye yine çaldığım değil çattığım kaderin, oyunlar oynayan muzip ritminde, ben bir kör noktaya tekabül ederken.

Öncemden bağımsızım an itibariyle aslında sızılarımdan muzdaripim.

Lanetin iksirini içen şaibeli bir bekçiyim belki mezar yollarında yürüyüşler yaptığım bir o kadar mezar taşlarındaki yazıları okumak iken en büyük keyfim.

Uydurduğum bir hikayeden çaldığım mutluluğun en şen tanığı idim bir zamanlar sonra lanet bir aşka düştü yolum ve yana düştü başım aslında düşkünlüğüm idi aşka en büyük handikap yine yarı saydam gölgelere kaçamak bakışlar atarken bir sabah vakti.

Zamanımı da çaldırdım sonramı lehimledim belirsizliğe ve kuşluk vakti ölüp gitti kafesteki serçem... Tanrı'nın gazabına uğrayan kuşum kadar rahmete şükretmedim ve ölümü mimleyen Kara Melek ile nasıl da sürtüştüm ki her andığımda ölümü illa ki birileri uğurlandı sonsuzluğa.

Lav ettiler kaderin tanıklığında: önce mezarımı seçtim sonra da en şen kahkahayı attım.

Eğreti bir gülüş konmuştu gökteki asılı lale bahçesine ne de olsa ismi İstanbul'du göğün tanıklık ettiği o aşkın hulasası birlikteliğimde, ben şehir olup şiirlere düşen tali yolunda sevdanın, dar açılı bir aşk belledim her semtini gök gözlü şehrin.

Kahırlar yüklendim; kanıtlar topladım; kayda aldım her acımı her açıdan incelemek adına nasıl oluyor da aklımı yitirmiştim bir şiir vakti.

Kerbelası idim aşkın yine kozamda titrek bir yumurta: ha çatladı ha çatlayacak oysaki çatlayan ar damarı ile şehla ihtiraşlara gebeydi her şirret ve batıl kazanım yine Allah katında cehennemlik bir sürrealist imge tadında, düne teğet geçip yarını şimdiden öldüren kâfir ve beynamaz isyanların tutanağında nasıl oluyor da ilk sırada yer alıyordum üstelik köhne varlığımın hulasasında bir marifetmişçesine Allah'a şirk koşanlardan yana uğradıkları gazabı tescilleyen kader de nasıl muhafazakâr ve yanlı idi yine kudret babında, şafağı atan gökyüzü bekçilerinden yana dertli iken hazan.

Bir beyit ismarladım; bir lehçe tasarladım bir de türkü tutturdum: sözüm ona her şey yolunda ben de sefamı sürüyordum şiir denen tapınakta.

Üflenen nefesin sahibi.

Ünlünen nefsin teamülü.

Zamanların kayıp atlası.

Aslında kayıp coğrafyaların ölü nüfusu.

Kabrine gittim her şehrin ve bir demet şiir bıraktım kabristana ne de olsa günahın dibine vurmuştum ben aşkı lav ederken, içimdeki yanardağının kapağını arayıp da medet bulurken az sonra bastırarak sağanaktan.

Kazan kaldıran kim ise oysaki tepesi atan bendim hem de vakitli vakitsiz öten horoz misali her şiiri pelesenk ettiğim ve günün yorgunluğunu gecede söndürdüğüm ne de olsa ladeslenmişim yine de bilemedim lanetlendiğimi.

Bir sunumunda günlüğümün.

Bir zemheride ölümü her andığımda.

Bir de kayıt cihazı edinmişim düşündüklerimi unutmamak adına.

Umut, dedi birileri.

Unut, demişlerdi oysa.

İkisine de uymadım ve sadece başımı dayadım boş sayfaya, bir boşluğa düşüp de başım uyurgezer taklidi yaptım ne zamanki kalemi elime alsam.

Sükût dilemişim Tanrı'dan.

Sunumunda ne ise kabullendim ve şerh düştüm kadere.

Söyleminde ne ise İlahi Varlığın, nükseden huzuru sahiplendim bir gölgeden daha nemalanıp, bir yüreğe tapulanıp sonra lanet bir med-cezir ile fink attı göğün ve denizin uyumsuzluğu.

Bir tefsirdim.

Bir teksirdim.

Tescili idim annem ne demişse.

Sunumu idim madem dünün, en lanet düşü bile sevebilirdi Tanrı ne de olsa yoz bir duyguydum hâlihazırda bir beyit kadar anlamlı belki kara gök kadar kaygılı belki de unutmaya meyyal metazori bir farklılık yine aklın almadığı; yine yüreğin depoladığı.

Bir düştü oysa gördüğüm.

Bir kırlangıcın kanadında akçıl bir tüy idim; yine uçuşan hayallerin bir göstergesiymişçesine her düştüğüm tuzakta, tutulduğum o Kırlangıç Fırtınası.

Unutabilirdim ama unutmadım.

Unutuldum sadece.

Dilemediğim ne varsa olmuştu bu yüzden son bir dilek diledim ve sonumu kendi ellerimle sundum kadere ne de olsa yeniden doğmayı dilemiştim öleceğimi bile bile.